

Η 14Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ

Τήν Παρασκευήν, 9^η /22^η Νοεμβρίου 2019, περί ὥραν 10.30 π.μ. ἔλαβε χώραν Δοξολογία εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ τῇ 14^ῃ Ἐπετείῳ τῆς ἐκλογῆς καὶ Ἐνθρονίσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου.

Τῆς Δοξολογίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. , συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερομονάχων Ἀραβοφώνων Ἱερέων διακόνων καὶ μοναχῶν ἐξ ὅλης τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Χρήστου Σοφianoπούλου καὶ μετέχοντος εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐξ Ἱεροσολύμων, ἐξ ἄλλων Κοινοτήτων τοῦ Ἀραβοφώνου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου καὶ προσκυνητῶν.

Μετά τήν Δοξολογίαν, τῶν κωδῶνων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κρουομένων, ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον ὁ Γέρων Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὡς ἔπεται:

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Χαίρει χαράν μεγάλην καὶ ἀγάλλεται ἐν εὐφροσύνῃ σήμερον ἡ Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ γεγονότι λίαν σημαντικῷ καὶ χαροποιῷ, τῆς ἐκλογῆς δηλονότι καὶ Ἐνθρονίσεως τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Μακαριότητος εἰς τόν ἔνδοξον θρόνον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου πρώτου ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων.

Τό γεγονός τοῦτο κατεκτήθη διὰ τῶν ἀφωσιωμένων ἀγώνων τῆς Ἀγιοταφитικῆς Ἀδελφότητος πρὸς διατήρησιν τοῦ καθεστῶτος τῶν Ἀγίων Τόπων καὶ δὴ τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, καθεστῶτος ὑπονομευθέντος ὑπὸ παρανόμων συμφωνιῶν ὑποθηκεύσεως καὶ ἀπεμπολήσεως περιουσίας αὐτῆς ἀνυπολογίστου ἀξίας. Διὰ τῶν ἀγώνων τούτων πρό δεκατετραετίας, τό ἔτος 2005, ἡ Ἀδελφότης ψήφοις κανονικαῖς καὶ ὁμοφώνοις τῆς ἐκπροσωπούσης αὐτήν Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου «ἀνέβασε ἐπὶ τήν λυχνίαν», ἥτοι ἀνέδειξε τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα ὡς τόν ἄξιον Ποιμενάρχη καὶ κυβερνήτην τοῦ σκάφους τῆς Πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων. Ἡ ἐκλογή τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος καὶ ἡ μετά ταύτην Ἐνθρόνισις Αὐτῆς τῇ συμμετοχῇ πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῇ ἀναγνωρίσει τῶν τοπικῶν κυβερνήσεων, διέλυσε τήν δίνην, ὁποία ἐκλυδῶνισε ἀλλά δέν κατεπόντισε τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ συνέσφιγξε τὰς ἀρθρώσεις τοῦ μυστικοῦ σώματος αὐτῆς ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης.

Ἀξίως ἄρα τῆς σημασίας αὐτοῦ ἐωρτάσθη τό γεγονός τοῦτο σήμερον διὰ πανηγυρικῆς εὐχαριστηρίου Δοξολογίας ἐν ἀθρόα συμμετοχῇ μοναχῶν, κλήρου καὶ λαοῦ εἰς τόν πανίερν ναόν τῆς Ἀναστάσεως. Νῦν δέ εἰς τήν ἱστορικὴν ταύτην αἵθουσαν τῶν Πατριαρχείων ἀπονέμομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι τόν δίκαιον ἔπαινον δι’ ὅσα Αὕτη «σεμνά, δίκαια καὶ τίμια» ἐπετέλεσε ὑπὲρ τῶν παναγίων

Προσκυνημάτων, τῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ ποιμνίου.

Πρωτίστως ὅσον ἀφορᾷ τά Προσκυνήματα, ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης εὐκαίρως ἀκαίρως θεωρίᾳ τε καί πράξει καί πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν ὑπεγράμμισε ὅτι ταῦτα ἀποτελοῦν τήν ἰδιαιτέραν εὐλογίαν, τό ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν γνῶρισμα καί τό ἀδιαμφίσβητον προνόμιον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ὡς τόποι τῆς ἐν τῷ Χριστῷ θείας ἐμφανείας καί ὅτι διὰ τοῦτο ἀποστολή τῆς Ἀδελφότητος εἶναι νά διατηρῇ καί διακονῇ ταῦτα ὡς ζωντανούς λειτουργικούς χώρους διὰ τήν διδασκαλίαν καί τόν ἁγιασμόν τῶν ἀθρόως ἐπισκεπτομένων ταῦτα εὐσεβῶν προσκυνητῶν. Θεωρούμενα τά πανάγια Προσκυνήματα κληρονομία οὐχί μόνον τῆς Ἀδελφότητος ἀλλά καί τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνεκαινίσθησαν, ὡς τό Ἱερόν Κουβούκλιον, ἡ στέγη τῆς Βασιλικῆς τῆς Βηθλεέμ, ἡ ἱερά Μονή τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν Ἰορδάνῃ, τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ θεοδέγμονος Σπηλαίου οὔσης ἐπί θύραις καί ἐπροστατεύθησαν γενναίως ἐξ ἐπιβουλῶν τά δικαίωματα ἡμῶν ἐν αὐτοῖς, ὡς τό δικαίωμα τῆς παρουσίας δευτέρου φύλακος ἡμῶν εἰς τό ἐσώτερον τοῦ ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου διὰ τήν ὑποδοχήν τῆς Κοπτικῆς καί τῆς Συριανικῆς Κοινότητος μετά τήν θείαν λειτουργίαν τῆς νυκτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Πάσχα καί τό δικαίωμα ἡμῶν τῆς Ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐν τῷ τόπῳ τῆς εὐρέσεως αὐτοῦ, ἐξ ἀντικαθεστωτικῆς προσκυνηματικῆς ἐπιβουλῆς τῶν Ἀρμενίων.

Τό ζωηρόν ἐνδιαφέρον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος διὰ τό Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον ποίμνιον καί ἡ ἐπισταμένη παρακολούθησις τῶν ἀπασχολούντων αὐτό προβλημάτων κατεδείχθη καί κατὰ τήν τελευταίαν ταύτην περίοδον διὰ τῆς συχνῆς σημαντικῆς χρηματικῆς ἐνισχύσεως τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν ἀποτελεῖωσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου τῆς Κοινότητος Σαχνίν, διὰ τῆς προσφορᾶς αὐτῇ φιλοτεχνηθέντος εἰς Κύπρον ξυλογλύπτου ἀγιογραφημένου εἰκονοστασίου καθώς καί τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης τῆς Κοινότητος Κούφρ Σμέα τῆς περιοχῆς Ἀκκρης, τοῦ προσφάτως ἐγκαινιασθέντος ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου τῆς Κοινότητος Γιάφατ Νάσρα παρά τήν Ναζαρέτ καί τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος τῆς Κοινότητος Ραφιδίων Νεαπόλεως τῆς Σαμαρείας.

Μετά τῶν ἄλλων ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πολλάς κατέβαλε προσπάθειάς ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης, ὅπως διατηρήσῃ τήν ὑπό τῆς παραδόσεως τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ὑπαγορευομένην συνεργασίαν διὰ τήν ἐν Χριστῷ ἐνότητα, προτάσσουσα τόν ἐν συνέσει καί μετριοπαθείᾳ διάλογον ὡς μέσον ἐπιλύσεως τῶν ἐκάστοτε προκυπτόντων Διορθοδόξων προβλημάτων. Τήν στάσιν ταύτην ἐκτιμῶσα ἡ ἀδελφή Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἀπένειμεν Ὑμῖν τό βραβεῖον « Δι' ἐξαιρετικὴν προσφορὰν πρός ἐμπέδωσιν τῆς ἐνότητος τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν ἐδραίωσιν καί προβολήν τῶν χριστιανικῶν ἀξιῶν εἰς τήν κοινωνίαν, τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου τοῦ Β' διὰ τό ἔτος 2018» κατὰ τήν μόλις χθές ἐπίσκεψιν εἰς Μόσχαν, ἐν ᾗ καί εἰς συνάντησιν Ὑμῶν μετά τοῦ ἐξοχωτάτου Προέδρου τῆς Ρωσίας κ. Πούτιν ἐζητήσατε τήν στήριξιν τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀγίας Γῆς καί τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Ἀναμφιβόλως τό ἐπίκεντρον τῶν προσπαθειῶν καί ἐνεργειῶν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἐξ ἀρχῆς τῆς Πατριαρχίας Αὐτῆς ὑπῆρξε ἡ διὰ παντός τρόπου διαφύλαξις τοῦ ἀγιογραφικῶς τεθεμελιωμένου καί διεθνῶς ἐπικεκρυμμένου καθεστῶτος τῆς Παλαιᾶς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων. Τό καθεστῶς τοῦτο παραβιάζεται καί ἀλλοιοῦται εἰς ἣν περίπτωσιν ἰσχύσουν ὡς ἔγκυροι αἱ στερούμεναι διαφανείας καί δικαιοσύνης καί μεσταί οἰκονομικῆς διαφθορᾶς συμφωνίαι πολυετοῦς μισθώσεως τῶν εἰς τήν Πύλῃν τοῦ Δαβὶδ ξενοδοχείων ἰδιοκτησίας τοῦ

Πατριαρχείου. Διά τήν ἀκύρωσιν τῶν συμφωνιῶν τούτων ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης εἰργάσθη δραστηρίως εἰς τήν εὐαισθητοποιήσιν καί κινητοποιήσιν προσώπων καί ὀργανώσεων παραγόντων ἐπιρροῆς εἰς τό ἐξωτερικόν ἀλλά καί ἐνταῦθα. Ἄξιον ἰδιαιτέρας μνήμης τυγχάνει τό γεγονός τῆς κατά μῆνα Ἰούλιον τοῦ ἔτους τούτου τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος διοργανώσεως εἰρηνικῆς πορείας ὄλων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπό τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου ἕως καί τῆς Πύλης τοῦ Δαβίδ ἔμπροσθεν τῶν ξενοδοχείων Imperial καί Petra καί τῆς κατόπιν προσευχῆς ἀναγνώσεως Μηνύματος ἐξαπολυθέντος ἐκεῖθεν διεθνῶς καί ζητοῦντος τήν διατήρησιν τῆς Πύλης τοῦ Δαβίδ ὡς τῆς διά μέσου τῶν αἰώνων χρησιμοποιοηθείσης εἰσόδου τῶν Προκαθημένων τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Παλαιᾶς Πόλεως εἰς τάς ἑδρας Αὐτῶν καί τῆς φυσικῆς προσβάσεως τῶν χριστιανῶν προσκυνητῶν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον.

Ἐκ τῶν ἐπιτευχθέντων τούτων ἐνθαρρυνόμενοι, Μακαριώτατε, καί ἐνθέρμως συγχαίροντες τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι οἱ Ἀγιοταφῖται Πατέρες, στρατευόμεθα μετ' Αὐτῆς τήν καλήν στρατείαν διά τήν ἐπιτυχίαν τῇ βοηθείᾳ τοῦ θεοῦ ὄλων τῶν ἀναλαμβανομένων ὑπ' Αὐτῆς πρωτοβουλιῶν καί τήν πραγματοποιήσιν ὄλων τῶν στόχων Αὐτῆς ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἀδελφότητος ἡμῶν καί τῆς Ἐκκλησίας Σιών τῆς Ἀγίας.

Ὑψῶν τό ποτήριον, Μακαριώτατε, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῶν λοιπῶν Ἀγιοταφιτῶν Πατέρων, εὐχομαι Ὑμῖν ἔτη ὅσα πλεῖστα, ὑγιεινά, εὐφρόσυνα, εἰρηνικά καί εὐσταθῆ, πλήρη θείας δυνάμεως καί ἐνισχύσεως, ἵνα ὁλοέν αὐξάνητε καί ἐμπλουτίζητε τό ὑπό τῆς θείας Προνοίας ἐμπεπιστευμένον Ὑμῖν Πατριαρχικόν ἔργον πρός ὄφελος καί ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου γένους τῶν Ρωμαιορθοδόξων καί δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι θεοῦ ἡμῶν.

Ὡσαύτως προσεφώνησεν ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Χρηστός Σοφιανόπουλος καί ἀντιπρόσωποι τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καί τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας.

Πρός τούς προσφωνήσαντας Αὐτόν ἀντεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί Χριστιανοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

«Εὐλογητός ὁ θεός καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογία πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ» (Ἐφ. 1, 3).

Ἡ ἐν τῷ τόπῳ τῆς «καταπαύσεως» (Ψαλμ. 131, 16) καί «τῆς κατοικίας» (Ψαλμ. 131, 13) τοῦ Ἐνσαρκωθέντος καί Ἐνανθρωπήσαντος θεοῦ Λόγου ἀναφανείσα Ἐκκλησία, δηλονότι ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, χαίρει σήμερον ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκατετραετοῦς διακονικῆς οἰακοστροφίας τῆς Μετριοτήτος ἡμῶν ἀπό τῆς ἀναλήψεως τοῦ κλήρου τῆς διακονίας (Πράξ. 1, 15) τοῦ Ἀποστολικοῦ καί Πατριαρχικοῦ θρόνου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου Ἱεροσολύμων.

Τό ἱεροθεσμικόν καί ἐκκλησιαστικόν γεγονός τοῦτο, ἐνέχει ἰδιαιτέραν καί οὐσιώδη σημασίαν, διά τό εἰς τούς αἰῶνας ἀπεκτεινόμενον μυστικόν σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τούτέστιν τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἐνός καί τοῦ ἐν τῷ κόσμῳ πολιτεύματος

αὐτῆς ἀφ' ἑτέρου. Σημειωτέον δέ, ὅτι κατὰ τόν θεῖον Παῦλον τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας καλοῦνται «συμπολῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ» (Ἐφ. 2, 19) καί «ἐπὶ γῆς διατρίβουσιν, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ πολιτεύονται», κατὰ τήν πρός Διόγνητον ἐπιστολήν (ΕΠΕ, τόμ. 2, σελίς 253).

Τούτου ἔνεκεν κατήλθομεν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, συνακολουθούμενοι ὑπὸ τῶν τιμίων μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον Δοξολογίαν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ δοξαζομένῳ «διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἔστιν ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Α' Πέτρ. 4, 11).

Ἡ σήμερον ἑορταζομένη δεκατετραετῆς ἐνθρονιστήριος ἐπέτειος δέν ἀφορᾷ εἰς τήν ἡμετέραν ἀναξιότητα, ἀλλ' εἰς τόν ἐπὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τεθεμελιωμένον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου «θεμέλιον γάρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς Χριστός» (Α' Κορ. 3, 11), ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Κατὰ δέ τόν Ἅγιον Ἰγνάτιον Ἀντιοχείας ὁ «ἀποστολικός» καί «ἐπισκοπικός» θρόνος τῆς Ἐκκλησίας ἐπέχει τόπον θεοῦ· «Προκαθήμενοι τοῦ ἐπισκόπου εἰς τόπον θεοῦ, καί τῶν πρεσβυτέρων εἰς τόπον συνεδρίου τῶν ἀποστόλων καί τῶν διακόνων... τῶν πεπιστευμένων διακονίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (ἐπιστολή πρός Μαγνησίους 6).

Ἡ ἄχρι τοῦδε Πατριαρχική, μοναστική καί ποιμαντική διακονία ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ἱεραρχικοῦ καί ἀποστολικοῦ θρόνου τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, δηλονότι τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, ἕνα καί μόνον σκοπὸν ἔσχευ, ἀφ' ἑνός μὲν τήν διαφύλαξιν τῆς Ἀποστολοπαραδότου ἡμῶν παρακαταθήκης τῆς ὑγιαινούσης πίστεως, τῆς ὀρθοτομήσεως τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας καί ἰδιαιτέρως τῆς μερίμνης τοῦ ἐμπιστευθέντος ἡμῶν Χριστεπωνύμου ποιμνίου, κατὰ τήν διδασκαλίαν μὲν τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγοντος· «καί αὐτός (ὁ Κύριος) ἔδωκε τοὺς ἀποστόλους, τοὺς δέ προφήτας, τοὺς δέ εὐαγγελιστάς, τοὺς δέ ποιμένας καί διδασκάλους, πρός κατάρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 4, 11-12). Ἀφ' ἑτέρου δέ, τήν διατήρησιν τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ὡς τόπων τῆς λογικῆς λατρείας καί πηγῆς ἱαμάτων, ἔνθα ἑκατοντάδες ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς προσκυνηταὶ προσέρχονται ἵνα πνευματικῶς ἀναψύξωσιν, ἀκούοντες εἰς τόν ψαλμωδὸν λέγοντα· «Ὅν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρός σέ ὁ θεός· ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρός τόν θεόν τόν ζῶντα» (Ψαλμ. 41, 2-3).

Περιττόν νά εἴπωμεν ὅτι ἡ διαφύλαξις ἐπὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων ἀπαραγράπτων προνομίων καί κυριαρχικῶν δικαίων τοῦ εὐσεβοῦς καί βασιλικοῦ γένους τῶν «Ρωμαίων Ὁρθοδόξων» Χριστιανῶν ἀποτελεῖ χρέος ἱερόν τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ Γῇ ab antiquo ἀποστολῆς αὐτοῦ. Διό καί καταβάλλεται πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια πρός πάσας κατευθύνσεις, πολιτικές καί διπλωματικές, τοπικάς καί διεθνεῖς Κυβερνήσεις, ἵνα γένηται σεβαστόν τό ὑπὸ διεθνῶν συνθηκῶν ὑφιστάμενον πολυπολιτισμικόν καί διαθρησκειακόν καθεστώς, τόσον τῶν Προσκυνημάτων τῶν ἀγιογραφικῶν, ὅσον καί τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ, ἡ ὁποία καθ' ἑαυτὴν ἀποτελεῖ παγκόσμιον προσκύνημα.

Οὐχ ἥττον δέ, ὑπακούοντες εἰς τήν παράκλησιν τοῦ θεοπνεύστου Παύλου: «σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4, 3), οὐκ ὀλιγωρήσαμεν ἐργάζεσθαι μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης τήν τήρησιν τῆς ἐνότητος τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, «ἔχοντες τό μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει» (1 Τιμ. 3,

9).

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ Ἱερουσαλήμ καί κατ' ἀκολουθίαν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων οὕσα ἡ ἀρχέγονος καί ἀκένωτος πηγή τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τῆς δικαιοσύνης, τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀθανάτου ζωῆς, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τό σημεῖον ἀναφορᾶς τῆς καταλλαγῆς πάντων ἡμῶν, ὡς κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων: «εἰ γάρ ἐχθροί ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῶ μᾶλλον καταλλαγέντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ)» (Ρωμ. 5, 10).

Ἡ Ἐνθρονιστήριος αὕτη δεκατετραετής ἐπέτειος τῆς Ἡμετέρας Μετριότητος καλεῖ ἡμᾶς «οὐχί εἰς καύχησιν τῶν ὑφ' ἡμῶν πεπραγμένων ἀλλά εἰς τήν καύχησιν ἐν Χριστῷ» (Ρωμ. 15, 17). «Ἡ γάρ καύχησις ἡμῶν αὕτη ἐστί τό μαρτύριον τῆς συνειδήσεως ἡμῶν» (Β' Κορ. 1, 12). Τήν μαρτυρίαν ταύτην τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ἐπικαλούμενοι, οὐ παύσωμεν ἀγωνιζόμενοι τόν καλόν ἀγῶνα ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοὔτέστιν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ, ἀκούοντες εἰς τούς Κυριακούς λόγους: «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 5, 16).

Εἰς τόν Εὐαγγελισμόν τῆς μαρτυρίας ταύτης τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ καί τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ Πατρός, τοῦ ἐξερχομένου ἐκ τοῦ ἀποστολικοῦ καί μαρτυρικοῦ αἵματος τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἔχομεν συμμάρτυρας καί συνεργούς τούς σεβαστούς καί ἀγαπητούς Ἡμῖν Πατέρας καί ἀδελφούς Ἀγιοταφίτας, Ἀρχιερεῖς, Ἱερομονάχους, Διακόνους καί Μοναχοῦς, τούς ψυχῇ τε καί σώματι ἀφωσιωμένους ἐν τῇ ἱερᾷ Ἡμῶν ἀποστολῇ ταύτῃ.

Δεηθῶμεν οὖν τοῦ Θεοῦ τοῦ Πατρός τῶν φώτων καί τῆς ἀληθείας, «ἵνα κατευθύνῃ τά διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ» διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπέρ Εὐλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν ἱκεσιῶν τοῦ ἐν ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Πενταπόλεως. Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐνισχύῃ πάντας ἡμᾶς τούς τελοῦντας ἐν τῇ διακονίᾳ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ὡς καί τῆς διαποιμάνσεως τοῦ εὐσεβοῦς Χριστεπωνύμου ποιμνίου ἡμῶν.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τούς συμπροσευχηθέντας Ἡμῖν καί τούς τιμήσαντας διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τήν ἐόρτιον ταύτην Ἐνθρονιστήριον ἐπέτειον, δύναμιν τήν ἐξ ὕψους, τήν χάριν τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑπομονήν καί πᾶσαν παρά Θεοῦ εὐλογίαν, ἐκφράζοντες θερμὰς εὐχαριστίας καί πρὸς τούς προσφωνήσαντας ἡμᾶς, τόν Γέροντα Ἀρχιεπίσκοπον, Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν μελῶν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, τόν Ἐκλαμπρότατον Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Χρῆστον Σοφιανόπουλον, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Δομετιανόν, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου, τόν Ὀσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Θεόφιλον, ἐκπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ, τόν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Ναζαρέτ κ. Κυριακόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ναζαρέτ, τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰόππης κ. Δαμασκηνόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου ἡμῶν εἰς Ἰόππην, τόν Αἰδεσιμολογιώτατον π. Χαράλαμπον Μπαντούρ, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου,

τόν Ὑσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀρτέμιον καί τούς π. Ἀλέξανδρον καί π. Ἰγκόρ ὁμιλήσαντας ἐξ ὀνόματος τῆς ἐν Μπέρ Σέβα νεοσυσταθείσης Ρωσοφώνου Κοινότητος, τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κυριακουπόλεως κ. Χριστοφόρον, ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τοῦ ποιμνίου ἡμῶν ἐν Ἰορδανίᾳ καί ἐκ μέρους τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως τοῦ Χασιμητικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, τόν ἐντιμότατον κ. Ὁδε Καουάς, Γενικόν Διευθυντήν τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Σπουδῶν τῆς Περιοχῆς τῆς Παλαιστίνης, τόν Αἰδεσιμώτατον π. Μποῦλος, ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος Μπετζάλλας, καί τόν λίαν ἀγαπητόν Οἰκονόμον π. Σάββαν ὁμιλήσαντα ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων, τούς Ἐντιμοτάτους κ. Ἀμποῦ Ἀέτα καί κ. Γιοῦσεφ Νάσσερ καί ἅπαντας τούς μετασχόντας εἰς τόν ἑορτασμόν τοῦτον τῆς Ἐνθρονιστηρίου ταύτης ἐπετείου.

Εἰς ὑγιείαν πάντων ὑμῶν!''.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας